

ling i en anden æret Forsamling, vil jeg spørge den højtærede Undervisningsminister, om han ikke har den Opfattelse, at det vilde være det smukkeste, om de tre hovedansvarlige i denne Sag frivilligt og af egen Drift trak sig tilbage fra en Virksomhed, i hvilken de i hvert Fald indtil en vis Tid langt fra har gjort Fyldest; men dertil vil jeg føje endnu et Spørgsmaal. Jeg udtalte nemlig ved Finanslovens første Behandling, da jeg var inde paa dette Spørgsmaal, at efter min Mening burde denne Sag ikke være en Privatsag, men at Forsorgen for de aandssvage burde gaa over til Staten. Jeg vil spørge, om den højtærede Undervisningsminister kan tiltræde denne Tanke, at Forsorgen for de aandssvage bliver en Statsvirksomhed og ledes af ubetinget sagkyndige. At der trænges til kraftig Handling paa dette Omraade, fremgaar af de Udtalelser, der ledsager Betænkningen, og hvoraf man kan se, at der i dette Øjeblik er 770 Ekspektanter, som venter paa at komme ind paa Aandssvageanstalter. Det er overordentlig uheldigt, at der saa ogsaa er ca. 770 Hjem, der lider under den umaadelige Ulempe, som det er for et Hjem at have aandssvage at tage Vare paa.

I Anledning af, at hele dette Spørgsmaal er draget frem her i Tinget, har jeg faaet et Brev fra Professor Keller, i hvilket han siger, at jeg har udtalt mig for stærkt paa et enkelt Punkt, og ganske kort vil jeg gerne have Lov til at gøre Rede for dette. Han siger: Det er ikke rigtigt, at de aandssvage ikke er i Stand til at lære at skrive og læse og regne til en vis Grad, og det vil være forkert, mener han, om man da forsømte at undervise dem, og saa anfører Professor Keller til Støtte for sin Tankegang Resultater af Undervisningen af aandssvage. Men hvad viser saa disse Resultater? De viser, at naar en aandssvag er blevet undervist og ved energisk Undervisning er blevet dygtig nok til at skrive gode Breve, saa sendes han ud i Livet, og det gaar ham da, som det kan gaa saa mange andre Mennesker, at han forlover sig og gifter sig, saaledes som der fortælles om i to af de Breve, som saadanne aandssvage har skrevet hjem til Professor Keller, og som Professor Keller opfatter som Vidnesbyrd om Fortræffeligheden af Undervisningen. Jeg har ved et Uheld ikke faaet dem med mig, men jeg husker nøje, hvad der stod i dem. I det ene fortæller en aandssvag Mand, at han er blevet forlovet med en norsk Dame „med 20 000 Formue“, og nu skal han

have de nødvendige Attester for at kunne blive gift. Da jeg læste det, tænkte jeg: Det er da godt, at det ikke er mig med de 20 000 Kr. Formue. Men værre er det dog, hvad der fortælles i et andet Brev, som Professor Keller anfører som et Bevis for Rigtigheden af sin Tankegang, nemlig at en aandssvag er i Færd med at gifte sig med en anden aandssvag fra Kellers Anstalt. Altsaa, man har opnaaet det vidunderlige Resultat ved at lære dem at læse og skrive og regne og derefter lade dem komme ud i Livet, at to aandssvage finder hinanden og tager hinanden til Ægte. Det forekommer mig, at Professor Kellers Tankegang er bagvendt, ikke mindst naar man kender den moderne Arvelighedsforskning. Naar nemlig to aandssvage gifter sig med hinanden — det forudsættes, at det er arvelig Aandssvaghed —, saa viser de Mendelske Regler, at 25 pCt. af Børnene bliver aandssvage, 50 pCt. har faaet de arvelige Anlæg til Aandssvaghed uden selv at være det, og kun 25 pCt. af Børnene er fri for Anlæg. Her er altsaa ifølge den Tendens, aandssvage har til at faa mange Børn, en stor Sandsynlighed for, at Samfundet bliver velsignet med adskillige aandssvage. Ja, man kan se de mærkeligste Ræsonnementer hos lærde Mennesker. Jeg har set en anden Forsker gøre den Betragtning gældende, at der ikke var nogen Grund til fra Samfundets Side at bestræbe sig for, at de aandssvage blev forhindret fra at formere sig, selv om det kunde ske paa nok saa human en Maade, thi, siger vedkommende Forsker i sin Afhandling: de Børn, de sætter i Verden, er jo dog faa i Sammenligning med Antallet af de Børn, der fødes af normale Mennesker, men som har skjulte arvelige Anlæg til Aandssvaghed. Hans Ræsonnement er altsaa dette, at da man ikke kan stoppe dem alle sammen, fordi normale Mennesker kan have skjulte arvelige Anlæg til Aandssvaghed, saa skal man heller ikke stoppe de aandssvage, men ganske rolig lade Tingene gaa deres Gang. Ja, det er virkelig Resultatet af en lærd Forskers Undersøgelser paa dette Omraade! Da det forholder sig saa, vil jeg gerne spørge den højtærede Undervisningsminister, hvilket Resultat Ministeren i dette Øjeblik er kommet til med Hensyn til det af mig foreslaaede Professorat eller Institut til Forskning af denne Sag. Det forekommer nemlig mig, at naar der selv blandt de lærde kan være en saadan Opfattelse, saa er det paa høje Tid, at man faar undersøgt Sagen og vejledet Folket.